

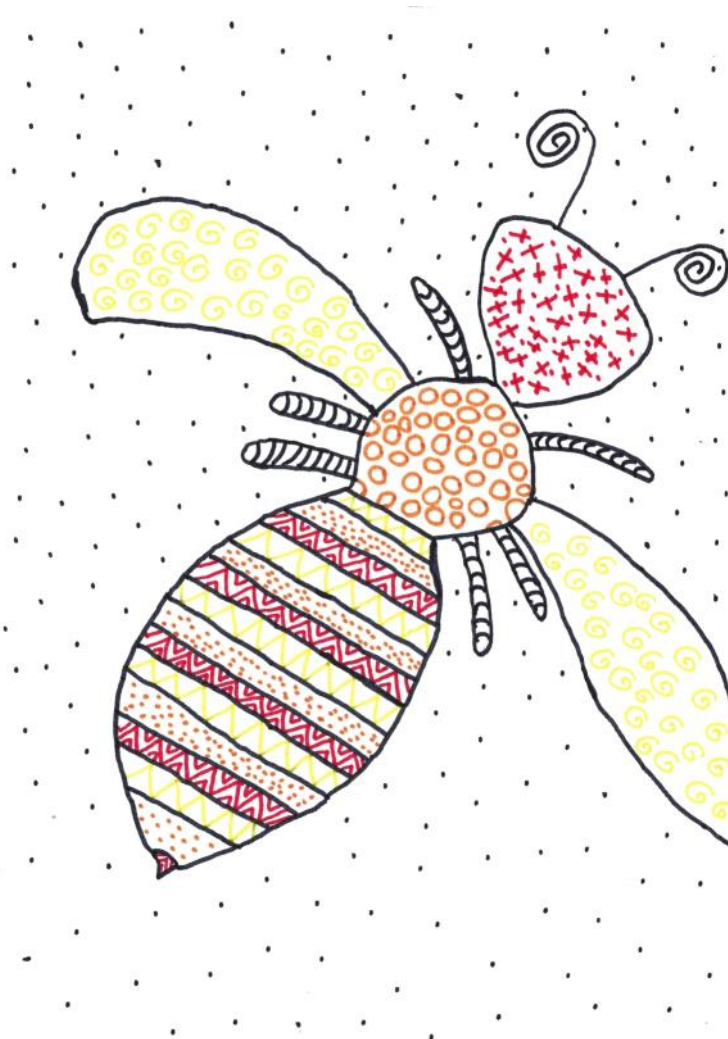
Jaz sem čebela

Jaz sem čebela, ti pa ne.
Jaz pa letim, ti pa ne,
vsak bi hotel me imeti,
pa k nobenemu nočem!
Jaz sem čebela, ti pa ne,
nosim med, ti pa ne,
ti bi ga hotel imeti,
pa ti ga ne dam!

No, saj sam predobro veš,
kaj bi dal, da bi bil jaz,
da lahko bi letel kot ptič,
po travnikih, cvetlicah.
No, saj sam predobro veš,
kaj bi dal, da bi bil jaz,
da bi letal iz cveta na cvet
in se vsakemu pohvalil.

Jaz sem čebela, ti pa ne.
Imam želo, ti pa ne,
vsakega, ki se mi približa,
takoj piči čebela.
Jaz sem čebela, ti pa ne,
tebe vsak takoj pozabi,
mene pa nobeden.

Julija Šimenko, 5. a
Mentorica: Marta Skrbinšek

Rok Tušek, 4. a
Mentorica: Karmen Plavec

Opis igre med dvema ognjema

Igra med dvema ognjema je igra, pri kateri v eni skupini igra do deset igralcev. Igra se lahko v telovadnici ali pa zunaj, kjer je označeno polje. Od desetih igralcev je eden prostovoljec. Prostovoljec gre na drugo stran druge oz. nasprotnne ekipe. Na začetku so tri podaje. Tista ekipa, ki dobi tretjo podajo, začne igro. Nasprotniki zadevajo nasprotno ekipo. Če žoga zadene tebe, izgubiš, če pa se žoga najprej odbije v tla, potem pa vate, lahko nadaljuješ z igro. Tisti igralec, ki ga žoga zadene, gre k prostovoljcu svoje skupine. Takrat, ko ekipi zmanjka igralcev, gre v polje njihov prostovoljec, ki ima tri življenja. To pomeni, da ga lahko zadenejo trikrat, potem pa ta ekipa izgubi. Med dvema ognjema se igra z mehko ali odbojkarško žogo. Tisti igralec, ki naredi prestop, je izključen iz igre.

Eva Glaser, 6. b
Mentorica: Kaja Horvat

Pust širokih ust

Pust je zelo zabaven, zato ker se takrat lahko maskiramo, pa tudi ker jemo krofe. Zabavno je to, da hodimo od hiše do hiše. Pust je res zabaven, zato mi je všeč.

Neja Skrt, 2. a

Mentorica: Tjaša Bratušek

Aleks Sirc, 3. a

Mentorica: Silva Forštnarič

Sinji galeb

(Domišljjski spis)

Bilo je nekega jasnega dneva na morju. S prijatelji smo pluli na ladjici, imenovani Sinji galeb. Jaz in moji prijatelji smo se ravno dogovarjali, kaj bomo delali.

Vsi smo se hoteli igrati s kartami, razen Gee, ki je hotela iti na otok, ki je bil pred nami. Vsi smo začeli vpiti drug na drugega, a potem smo se odločili oditi na otok vsi.

Otok je izgledal kot kakšna manjša džungla. Po drevesih so plezale žuželke in na drevesih so bile banane in veliko mangov. Ko smo odšli z otoka, smo si najprej pripravili nekaj jedi, saj smo zaradi ogleda tega otoka porabili kar nekaj energije.

Pluli smo dalje novim dogodivščinam naproti.

Katarine Kreft, 6. a

Mentorica: Lidija Verlek

Aliteracije

Aliteracija ali soglasniški stik je slogovno sredstvo, pri katerem se ujemajo začetni soglasniki v zaporednih besedah verza.

V pisanju aliteracij so se urili tudi učenci 8. a razreda. Zapisali so zanimive povedi.

Sladki sladkorček s slano stranjo.

Mamini medvedki mesijo maso masla, medu, mleka, moke za medeno-maslene medenjake.

Starogrški slikar slika stare slike s Slovani.

Ruski raziskovalec raziskuje razsvetljenstvo.

Pojasnimo pomenska pojma ponižen pa ponižnost.

Pohani piščanci Perutnine Ptuj po Ptuju plešejo pokvarjen ples prijaznega plesalca, poročenega pri Postojni.

Slovenska slogovna sredstva skačejo slovenski skok.

Barviti balon beži blizu brega.

Pisani pav pleše po polju, pa plava po piranskem potoku.

V peči pečemo Pečjakovo putko, preko peči pa počiva pogača.

Kavalirski kenguruji klepetajo s krokodili.

Razigrani rakuni rajajo na ruševinah.

Učenci 8. a

Mentorica: Kaja Horvat

Adelina Žuran, 5. a

Mentorica: Marta Skrbinšek

Objem

Človek močno objame človeka,
človek nežnejše objame človeka,
človek še nežnejše objame človeka,
človek prenežno objame človeka.

Ata nežno objame mamu,
ata močnejše objame mene,
mama močnejše objame ata,
mama nežno objame mene.

Objem je ljubezen,
objem je prijateljstvo.
Super je, da se kdaj objamemo.

S prijatelji se objamemo,
ko so veseli za nas,
starši pa nas objamejo,
takrat ko so ponosni na nas
in ker nas imajo radi.

Izidor Strelec, 5. b

Mentorica: Nina Godec Meško

Ovčka in volk

Nekoč je živela ovčka, ki je bila daleč naokoli znana po svoji naivnosti.

Nekega dne je v gozdu srečala volka, ki jo je pozdravil: »Dober dan, kako si ovčka?« Ovčka pa mu je odvrnila: »V redu. Pa ti?« Zviti volk pa ni dolgo razmišljal in ji je rekel: »Tudi dobro, tudi dobro, samo malo sem lačen.« Prebrisani volk se je ovčki zasmilil, zato ga je povabila domov. Še prej ga je vprašala, kaj najraje je. Volk ji je odgovoril: »Hmmm, meso, em ... Mislim reči, deteljo, deteljo!« Tako je volk odšel z ovčko domov. Tam mu je ponudila svežo deteljo, ki jo je volk na silo pojedel.

Takrat pa je volk zgrabil ovčko in jo zvezal. Ovčka, ki ni bila samo naivna, ampak tudi zelo iznajdljiva, ga je prosila: »Mi prosim izpolniš še zadnjo željo?« Volk je odvrnil: »No, naj ti bo. Kaj želiš?« Ovčka mu je odgovorila: »Še zadnjič bi rada okusila deteljo. Mi prosim prineseš šopek detelje?« Volk ji je kaj kmalu izpolnil željo, a pametna ovčka je še dejala: »Ne morem jesti z zvezanimi rokami. Me prosim še odvežeš?« Volk, ki ni imel ovčke le za naivno, ampak tudi za neumno, jo je brez skrbi odvezal. Ovčka pa mu je s šopkom detelje pobegnila.

Od takrat se ovčka volka na daleč izogiba, saj jo je njeno srečanje z njim izučilo, da volku ne gre zaupati.

Črna Kuhar, 7. a

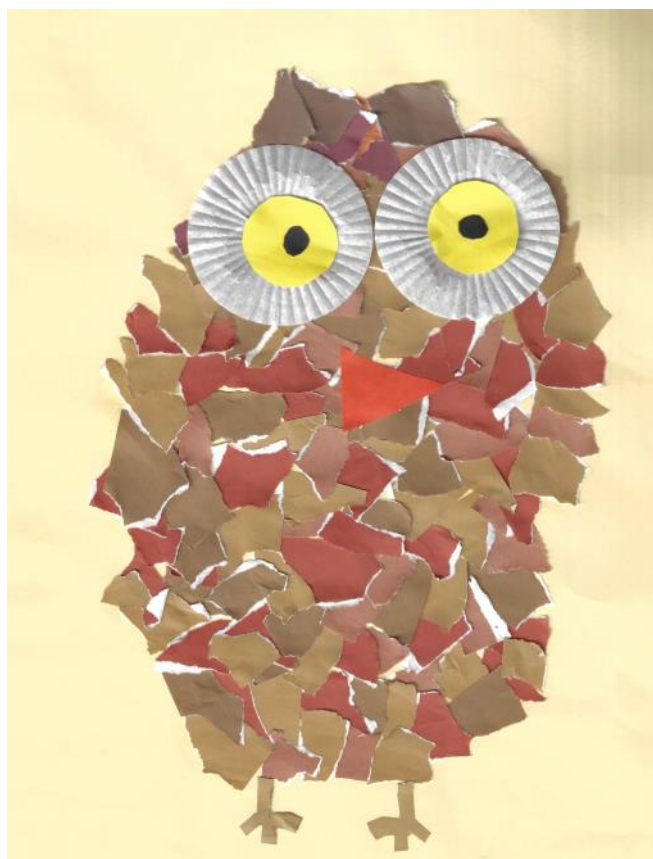
Mentorica: Kaja Horvat

Zaljubljena snežaka

Nekoč pozimi so otroci sestavili dva snežaka. Prvi je bil Franci na prvem hribu. Drugi snežak je bil Micka. Otroci so se podnevi igrali z Micko in Francijem. Ponoči se je Franci zaljubil v Micko in ji poslal pozdrav. Micka je dobila rdeča lička. Naslednjo noč je Micka poslala pozdrav. Franci je videl zvezdni utrinek. Zaželel si je, da bi prišel do Micke. Počasi se je premikal do Micke. Ko je prišel, sta šla skupaj na sprehod.

Aleks Sirc, 3. a

Mentorica: Silva Forštnarič

Maša Ciglar, 3. b

Mentorica: Breda Pisar

Tri žabe in štorklja

Nekoč so v skitem močvirju skakale tri majhne žabe. Odšle so daleč od svoje vasi in se izgubile v temnih delih meglenega močvirja.

Naenkrat je iz krošnje drevesa planila štorklja. Vse tri žabe je zgrabila s svojim kljunom in jih odpeljala v svoje gnezdo. Žabe so hitro ukrepale in štorkljo zvezale z vejami iz njenega gnezda. Iz gnezda so pobrale tudi hrano, poiskale pot nazaj v vas in hrano razdelile vaščanom.

Štorklji je bilo žal, da je tako prestrašila žabice. Zapomnila si bo, da kdor drugemu jamo koplje, sam vanjo pade.

Iva Štrafela, 7. b

Mentorica: Urška Hlupič Voda

Zoja Prosenjak, 2. a

Mentorica: Tjaša Bratušek

Na kmetiji

Nekega lepega jesenskega jutra je petelin zakikirikal budnico. Mama in Žana sta hranili perjad. Miha je hranil psička Reksa.

Nato je prišel gospodar in jim naročil, naj opravijo dela v hlevu. Mama je pomolzla kravo, Miha je pometel hlev in z njim je bil pes Reks. Odšli so v sadovnjak. Miha je obiral jabolka z obiračem. Oče je nosil lesene zaboje z jabolki na prikolico. Mama je na vrtu pobrala zelenjavo. Skupaj so se odpeljali domov in pripravili stojnico, kjer so prodajali sadje in zelenjavo.

Kupci so bili veseli, da so lahko kupili ekološko sadje in zelenjavo. Po končanem dnevu so pospravili dvorišče in odšli počivat.

Nel Črešnik, 3. b

Mentorica: Breda Pisar

Lisica pomaga najti čudežno zdravilo

Oče se je zahvalil vsem trem sinovom in vsakemu dal 100 goldinarjev.

Prvi sin si je kupil čudežno preprogo. Ker je ni znal uporabljati in ukrotiti, ga je ponesla v puščavo. V puščavi jo je ukrotil in prišel nazaj v mesto ter preprogo zamenjal za vazo in rože, da se mu ne bi kaj čudnega zgodilo.

Drugi sin si je kupil čarobno ogledalo, v katerem je lahko videl druge države in mesta. Čudežno ogledalo mu je bilo zelo všeč, a nato se je pojavil čuden škrat, ki mu je povedal, da je zelo nevarno, ker se bodo začeli pojavljati čudni ljudje, ki ga bodo ugrabili in ga zaprli v ječo ter mučili. Drugi sin je ogledalo zamenjal za navadno preprogo.

Tretji sin pa si je kupil papigo, ki ji je dal ime Toto. S papigo sta se zelo zabavala in razumela. Ker mu je ostalo še 50 goldinarjev, si je kupil še majhen avtomobilček. Z njim se je igral. A nenadoma je papiga umrla, avtomobilček pa se mu je pokvaril. Tretji sin je bil zelo žalosten.

Val Černenšek, 4. a

Mentorica: Karmen Plavec

Šolski rep

Pridemo v šolo,
odpremo omarico,
damo jakno not,
zapremo omarico.

Gremo po stopnicah,
pridemo v razred,
pozdravimo sošolke in sošolce.

Za mizo se usedemo,
počakamo učiteljico,
ko ona pride,
začne se pouk.

Po matematiki
gremo na malico,
ker smo pač štorasti,
umažemo si majico.

Po malici
mamo malo fraj,
da se učiteljica
umakne malo fkraj.

Po odmoru
sinapse si krepimo,
da lahko
petke dobimo.

Konec je pouka,
zvonec zazvoni,
gremo na kosilo,
najemo se vsi.

Marko Vrbanić in Luka Ignjatović, 4. b

Mentorica: Renata Sužnik

Sven Verdnik, 4. b
Mentorica: Renata Sužnik

Osel gre samo enkrat na led

Nekega dne sta se v gozdu srečala lisica in zajček. Lisica je bila sestradana, saj že slab teden ni jedla, zajček pa je bil veselo razpoložen. Hopsal je in si prepeval.

Lisica reče zajčku: »Zdravo, zajček, vidim, da si zelo vesel.« »Sem, ja,« ji odgovori. Lisica pa še nadaljuje: »Zajec, nekaj imaš na tački, daj mi jo sem, da pogledam.« Zajčka je zaskrbelo in podal ji je taco. V tistem trenutku pa ga je lisica ugriznila. Zajec se je na svojo srečo in žalost lisice izmuznil ter pobegnil.

Čez par dni sta se na istem mestu srečala ista lisica in isti zajec. Lisica je ponovila: »Zdravo, zajček, nekaj imaš na hrbtu, pridi sem, da preverim.« A tokrat je zajček že vedel, kam pes taco moli, zato je zbežal.

Nauk te basni je: »Osel gre samo enkrat na led.«

Eva Haložan, 7. a

Mentorica: Kaja Horvat

Dežela bobrov

Deček Jakob ni mogel spati, ker je imel odprto okno. Ko je zaspal, ga je zbudil bober Bubi. Ko sta šla skozi vrata, ju je zajel curek vode in ju odpeljal v Bobrovo vas.

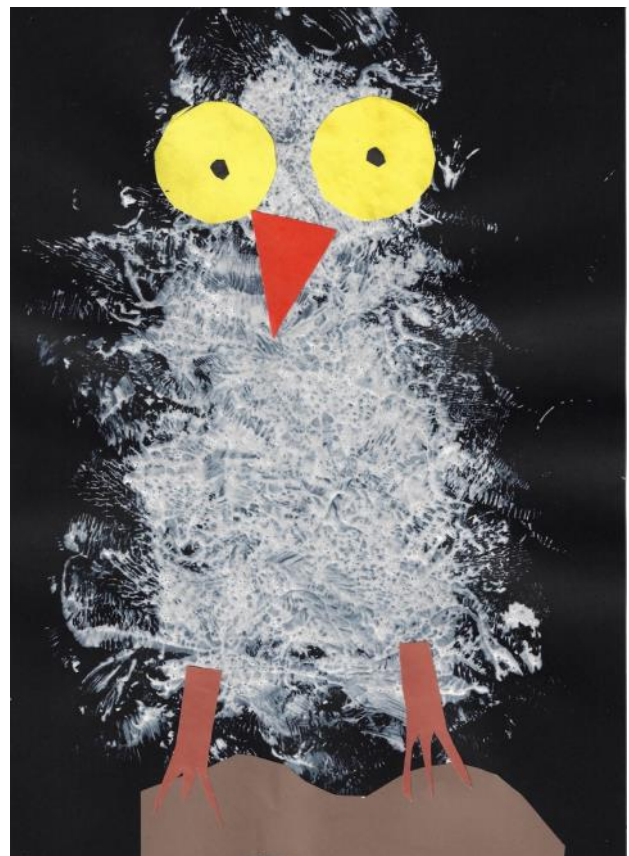
Tam mu je bober Bubi pokazal grad, ki je bil iz lesa. V njem sta živela kralj Bobko in kraljica Bibi. V gradu so imeli ples za rojstni dan. Zabavali so se in ko je prišla velikanska torta, je kar na enkrat v grad vdrla voda in poplavela mesto. Celo mesto je bilo obupano, zato sta Jakob in Bobi rekla kralju, naj pove ljudstvu, da bodo skupaj zgradili mesto Bobrov.

Res jima je uspelo in Bobrova dežela je bila še lepša. Kralj in kraljica sta dobila nov, še lepši dom.

V zahvalo sta Jakobu dala leseno značko v obliki bobra. Jakob je odšel domov in mirno zaspal pri zaprtem oknu.

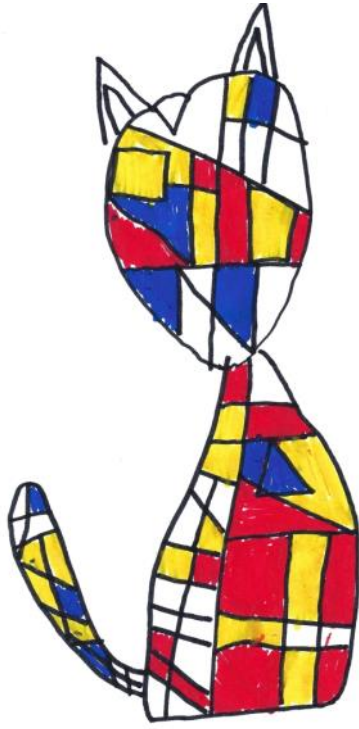
Brin Aracki, 4. a

Mentorica: Karmen Plavec

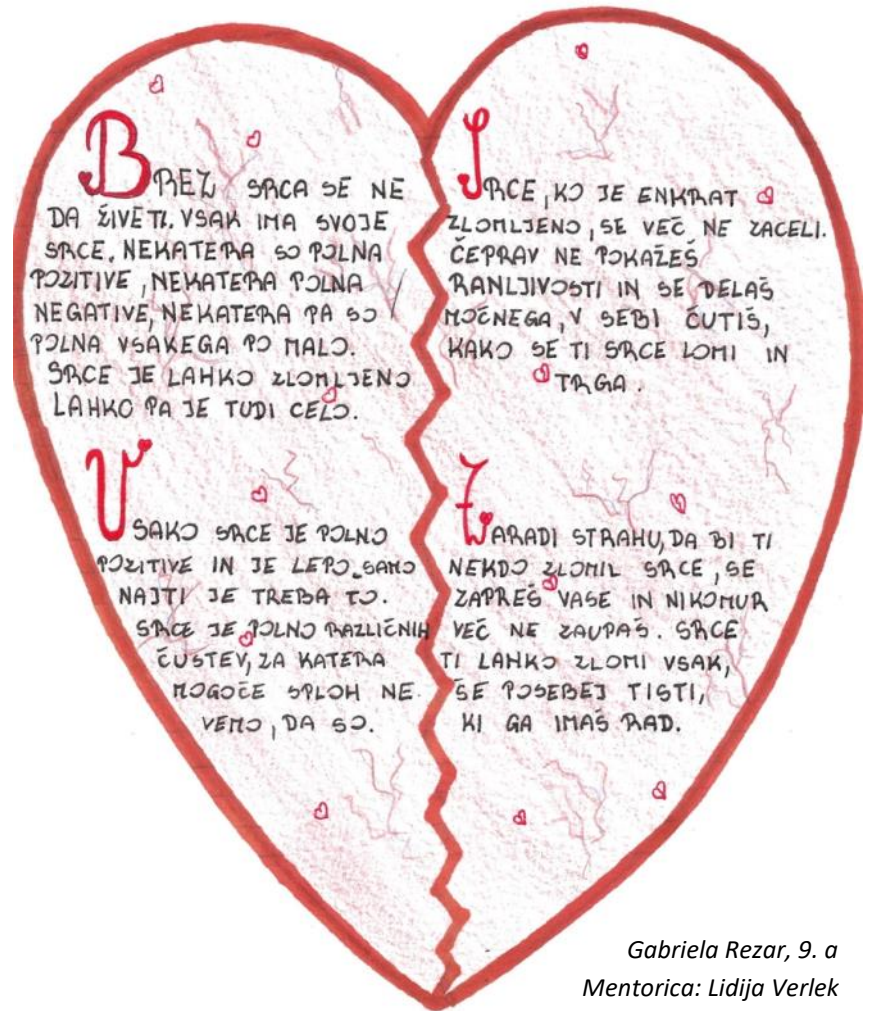

Taj Drevenšek, 3. b
Mentorica: Breda Pisar

Maximilian Golob, 1. a
Mentorica: Dunja Stošič

Gabriela Rezar, 9. a
Mentorica: Lidija Verlek

Polž

Jaz sem polž,
ti pa ne,
jaz sem sluzast,
ti pa ne,
jaz sem počasen,
ti pa ne,
jaz pa nosim hiško,
ti pa ne,
ti bi mi jo hotel vzeti,
pa je nisi vreden.

Filip Ber, 5. a
Mentorica: Marta Skrbinšek

Jan Haložan in Matic Biškup, 5. a
Mentorica: Marta Skrbinšek

Pes in maček

V nekem mestu, kjer je vedno sijalo sonce, sta živela maček in pes. Prepirala sta se vsak dan, kot bi bil prepir smisel njunega življenja.

Maček je trdil: »Jaz sem kralj tega mesta, nihče ne more biti boljši od mene. Ti si le pripomoček, v mojem mestu pa le gost:«

Pes odgovarja s treznim glasom: »Maček, ne bodi slep, ti s svojo aroganco nisi kralj, svojo modrost raje deli.«

In tako sta se prepirala dan za dnem. Izmenjevala sta si besede, ostre kot meč. Mesto je bilo v senci njunega spora, sosodje so molčali, kot bi bili slepi in gluhi.

Toda nekega dne je star, modri mišek prisedel k njima in tiho rekel: »Maček in pes, zakaj se prepirata, ko pa bi lahko delovala skupaj?«

In takrat sta se maček in pes ozrla, videla sta resnico, da sta skupaj močnejša.

Od tistega dne sta bila maček in pes kot brata, združila sta moči za dobro mesta.

Frida Dimovski, 7. a

Mentorica: Kaja Horvat

Lena Klajnošek, 8. a

Mentorica: Sonja Pišek

Jaz sem kača

Jaz sem kača, ti pa ne,
jaz se zvijam, ti pa ne,
vsak se me boji prijeti,
tebe pa nobeden!

Jaz sem kača, ti pa ne,
imam luske, ti pa ne,
jaz sikam, ti pa ne,
sem strupena, ti pa ne,
vsak se me boji prijeti,
tebe pa nobeden.

Ema Štumberger, 5. a
Mentorica: Marta Skrbinšek

Vita Štumberger, 3. a
Mentorica: Silva Forštnarič

Znašel sem se v začaranem gozdu kot deček-gepard ...

V starodavnem začaranem gozdu sem se znašel kot deček-gepard. Bilo mi je težko najti prijatelje. Tisti dan so prišli še štirje drugi otroci-živali. Eden izmed njih je bil medved, drugi slon, tretji gorila in četrti kuščar. Deček-kuščar je postal moj najboljši prijatelj. Imel je zelooooo dolg jezik.

Moja najboljša lastnost je, da sem zelo hiter. Ob polni luni smo se s štirimi prijatelji odpravili iz tabora. Na vsaki strani nas pazijo starkini čuvaji. Pobegniti moramo zelo hitro. Vsi smo pobegnili in zdaj se lahko končno spremenimo nazaj v ljudi. Usedli smo se pod kostanj in se počasi spreminjali v otroke. Medved v okroglega dečka s črnimi lasmi, kuščar v visokega dečka z zelenimi očmi, slon je bil majhen deček s svetlimi lasmi, gorila pa prijazna punca z očali. Dogovorili smo se, da se vsak dan srečamo pod kostanjem.

Niko Balažič, 6. b
Mentorica: Kaja Horvat

Konj je moj najboljši prijatelj

Jure je imel knjigo Konj je moj najboljši prijatelj. To knjigo si je sposodil v knjigarni Kostanj. Zelo rad je bral to knjigo, imel jo je tudi za domače branje in še knjižničarka je rekla, da je zanimiva. Prijateljev ni imel, zato je očeta prosil za konja in oče mu je konja tudi kupil.

Njegova družina je bila bogata, srečna pa ne. Jure je bil vsak dan žalosten, a ko mu je oče kupil konja, je bil tako vesel, da je pri pouku samo čakal, da se konča. Nekega dne je oče izgubil službo in so morali konja prodati. Jure ga ni hotel dati, a oče ga je prodal, ko je bil Jure še v šoli. Jure je bil zelo žalosten.

Nekega dne je našel štiriperesno deteljico. Šel je na loterijo in zadel zelo veliko denarja. Šel je h kupcu konja, ta pa je povedal, da ga je prodal človeku, ki je s konjem odšel na tovorno ladjo. Jure si je želel priti na njo, ukradel je čoln in jo dohitel. Na ladji je zagledal zaboj in ga odprl. V njem je bil konj in tako je konju dal ime Jakob.

Jakob je bil zelo iznajdljiv konj. Jure je že vnaprej vedel, da Jakob zna plavati in ker niso bili daleč od obale, je pomislil, da lahko plavata. Res sta priplavala do obale in skupaj srečno živela.

Anej Kocmut, 4. a

Mentorica: Karmen Plavec

Deklica-lisica v začaranem gozdu

Nekega večera se je deklica odpravila spat. Zunaj je bila že trda tema, a deklica ni mogla zaspiti. Živela je samo z očkom. Ker jo je bilo strah, je odšla k očku v dnevno sobo in ga prosila, če lahko gresta skupaj spat. Med hojo po hodniku je zagledala moder portal. Deklica je bila radovedna, zato je vstopila vanj.

Zagledala je velik gozd, obdan s hišicami. Tam so bile lisice in ena izmed njih je na glavi nosila krono. Sedela je na največji hiški, ki je izgledala kot grad. Deklica se je približala lisicam in jih začela spraševati. Lisice so ji odgovarjale, zato je mislila, da sanja, saj živali ne govorijo. Najprej ni vedela, kaj naj naredi. Od zmedenosti in strahu je zbežala. Ampak ji ni uspelo. Okrog nje se je pojavila nevidna stena. Lisice so se ji posmehovale in jo poimenovala deklica-lisica, ker je mislila, da je zvita in da lahko zbeži. Zajokala je in stena je izginila. Zagledala je ostale otroke, ki so se prav tako hoteli rešiti, a tudi njim ni uspelo. Otroci so povedali, da jim je lisica s krono vsem dala imena. Odločili so se, da se bodo skupaj rešili.

Naenkrat je deklica zaslišala hrup iz realnosti: »Takoj vstani, zamudila boš.«

Deklica se je prebudila in se znašla v topli postelji. Zakričala je: »Sanje so bile, samo sanje!«

Očka jo je pomiril in deklica se je odpravila v šolo.

Laura Štebih, 6. b

Mentorica: Kaja Horvat

Pravi prijatelj

Lepo je imeti prijatelja,
s katerim nisi oddaljena,
kateremu lahko zaupaš,
s katerim v šolo ne zamujaš,
s katerim odlično kuhaš
in pri matematiki dobro računaš.

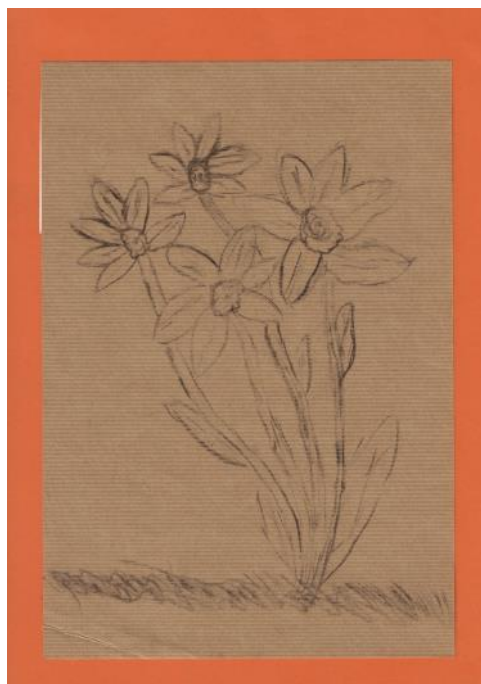
Lepo je imeti prijatelja,
s katerim sta najboljša prijatelja,
s katerim si zgodbe izmišljujeta,
jih uresničita in v njih uživata.

Pravi prijatelj vedno osvetli temen dan.
Če v knjigo skupno zgodbo bi zapisali,
bi bil precej debel roman.

Mojca Ivanuša, 8. a
Mentorica: Kaja Horvat

Jaka Ereiz, 3. a
Mentorica: Silva Forštnarič

Timotej Skamen, 2. a
Mentorica: Tjaša Bratušek

Pomlad

Poslovala se je teta Zima,
z vsemi vetrovi prepletenimi
in vsemi snežinkami nagnetenimi,
zdaj nam že Pomlad kima.

S sabo je vzela cvetlice,
že vidi zlato se sonce,
prišlo bo na vse kraje in konce.
Priletele že so sinice.

Postalo bo tudi toplo,
vse trave bodo ozelenele,
da bo veselo zelo.

Vse živali so se prebudile,
vsa jezera so se odtalila,
in vse pisane cvete so umila.

Zarja Palir, 8. b
Mentorica: Karmen Ivančič

Nadaljevanje Prešernove pesmi Povodni mož

Nato pa z valov morski pes se prikaže,

Urško zagrabi in jo za lase povleče.

Urška priplava na plano iz vode,

čolnarji strmijo in se smeji.

Njena frizura je čudne narave,

krili z rokami v mokri obleki.

Smeh uide deklici vsaki,

Urške zale ni več,

mokro strašilo, pojdi za peč.

Tako se zgodi najlepši med vsemi,

s povodnimi možmi so sami problemi.

Ana Grešak, 9. a

Mentorica: Kaja Horvat

Objem

Za enim objemom

je en manjši objem

in za še manjšim objemom

je najmanjši objem.

Za objemom je služba,

za službo je še manjša služba.

In za službo je moja mami,

ki jo objamem.

Nina Hovnik, 5. b

Mentorica: Nina Godec Meško

MAMICA JELUŠKANA.
MAMICA TMA TMA.
Z MAMICO SE IMAVA RADA

Tim Golubić, 1. b

Mentorici: Nataša Vauda, Ana Topolovec

Jaka Ereiz, 3. a

Mentorica: Silva Forštnarič

December

December že na vrata trka,
Anka že veselo smrka.
Komaj čaka na darila,
ker takrat izginejo vsa pravila.

Teta iz Berlina pride,
ko tečna sestra komaj čaka, da spet odide.
Že na vratih vidim strica,
kako žarijo mu vsa lica.

Mama spekla bo kokoško,
ko bratranec dobil bo novo broško,
brat obnaša se prav moško.

Dedek bo kupil smreko
in nesel jo bo čez reko.
Sestrična nam bo spet kupila za smreko
novo preobleko.

Katarina Strelec, 8. b
Mentorica: Karmen Ivančič

Nejka Planinšek, 1. a
Mentorica: Dunja Stošič

Gea Palir, 9. a
Mentorica: Sonja Pišek

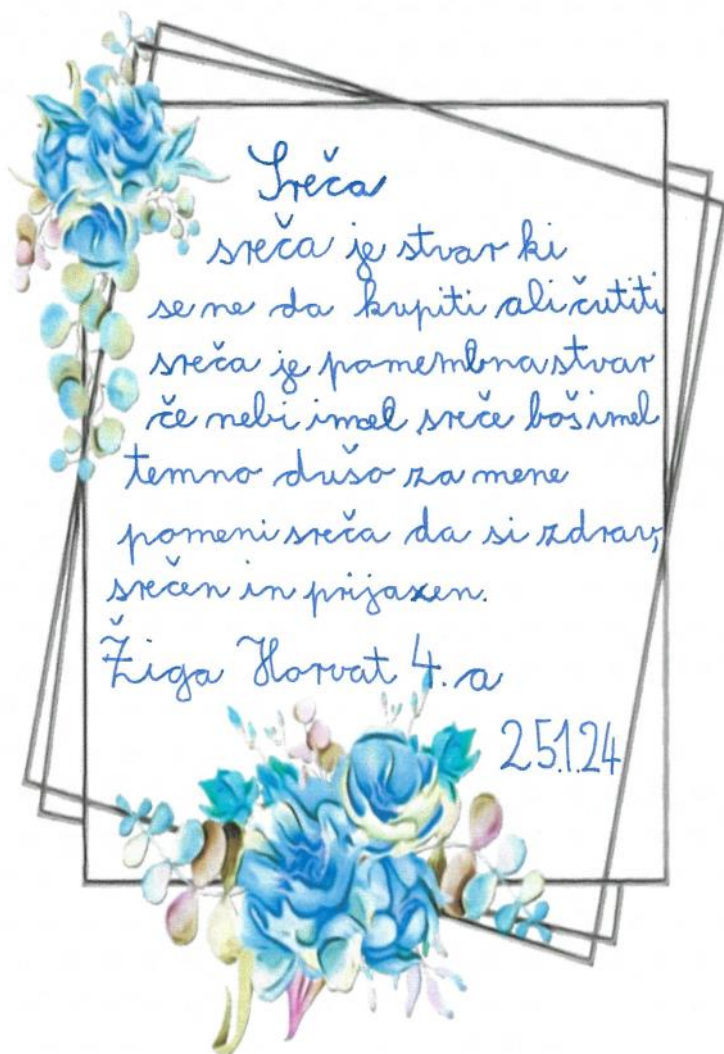
Človek

Jaz sem človek,
ti pa ne,
jaz pa hodim,
ti pa ne,
imam zobe,
ti pa ne.

Jaz imam pamet,
ti pa ne,
jaz znam pisati,
ti pa ne,
hodim v šolo,
ti pa ne.

Jaz sem Zara,
ti pa ne,
jaz sem kul,
ti pa ne,
imam glavo,
ti pa ne.

Zara Držaj, 5. a
Mentorica: Marta Skrbinšek

Počitnice

Med počitnicami sem bil na parceli. K meni je prišel moj prijatelj Tim.

Naslednji dan je moja mama poklicala Cianovo mamico. Dogovorili sta se, da se lahko s Cianom vidiva. Potem sva se cel dan igrala. Nato se je ta dan počasi končal in sva šla vsak na svojo stran.

Matevž Maguš, 2. a

Mentorica: Tjaša Bratušek

Na počitnicah

Na počitnicah sem najprej šel k babici. Pre-spal sem dva dni. V četrtek sem šel na Jelenuv greben, v petek pa v toplice. Na Jelenuvem grebenu sem videl čisto pravega jelena. Tam sem kupil magnetke jelena. Potem sem se šel igrat v peskovnik. Drugi dan sem mislil, da bom šel s prijateljema na Boč, a nisem mogel, ker je imel Rene nogomet, Renata pa je bolelo uho. Potem sem se pripravljajal za šolo.

Tim Vaupotič, 3. a

Mentorica: Silva Forštnarič

Julija Šimenko, 5. a

Mentorica: Marta Skrbinšek

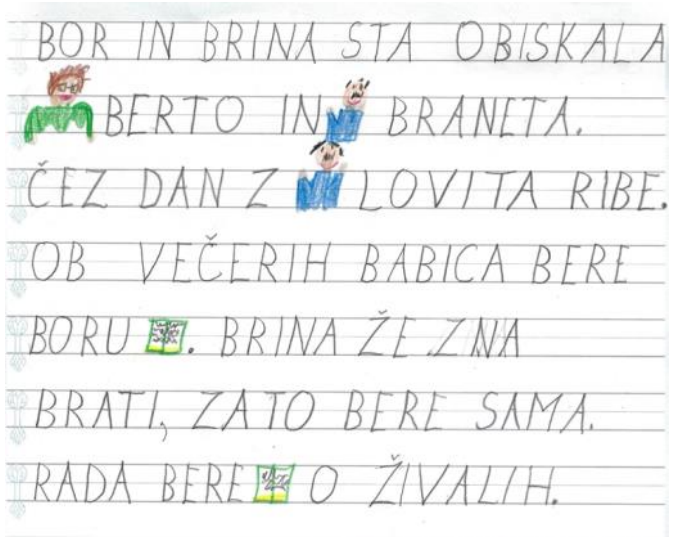

Med počitnicami

Ko sem prišel iz šole, sem naredil domačo nalogo, nekaj pojedel in se igral z bratcem. Malo sem tudi bral, računal in pisal. Potem sem pomagal atiju in mamici. Malo sem igral igrico. Zvečer sem prebral knjigo in zaspal. Tako se dogaja vsak dan.

Aldin Haličević, 3. a

Mentorica: Silva Forštnarič

Nejka Planinšek, 1. a

Mentorici: Dunja Stošič, Silva Ilc

Pri zdravniku

Prišla sem k zdravnici, ki me je pregledala, stehala in izmerila mojo višino. Videla sem tehenco, očala, aparat s številkami, zdravniške slušalke, aparat za merjenje tlaka in zdravniško posteljo.

Emana Kadić, 2. a

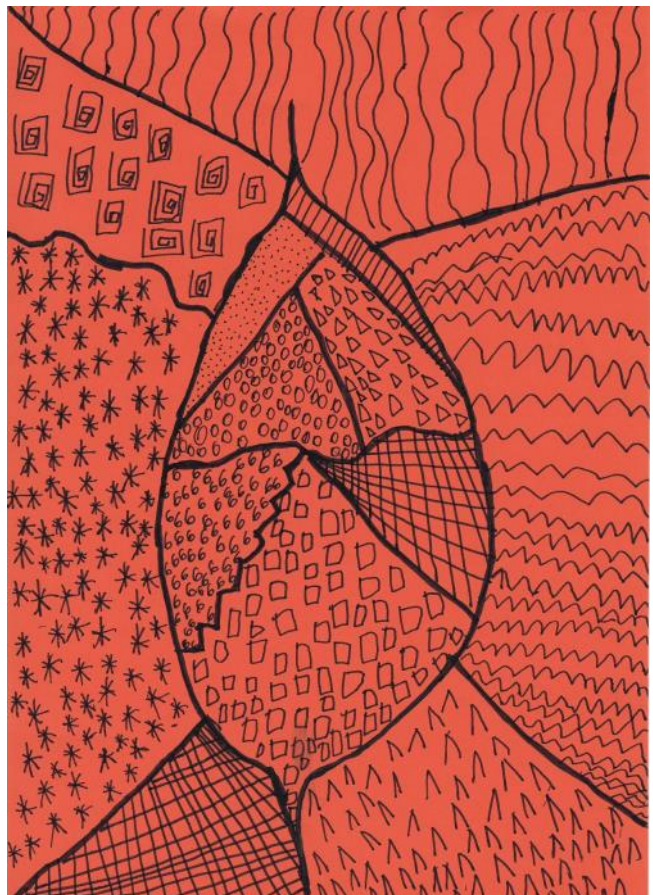
Mentorica: Tjaša Bratušek

Obisk pri zdravniku

V petek sem šel k zdravniku. Zmerili so mi težo in višino. S cepivom so me cepili v ramo in me ni bolelo.

Timotej Skamen, 2. a

Mentorica: Tjaša Bratušek

Tjuš Kuhar, 4. a

Mentorica: Karmen Plavec

Nikoli dovolj

Danes delam. Vsak dan delam. Vendar nihče tega ne vidi, mi vsaj ne pokaže, da vidi. Morda mi kdo kaj reče, recimo mama: »Vesela sem, da lahko ti delaš to, česar meni niso pustili.« ali ata: »Super si bila.«

Ne vem. Ne glede na to, kar mi rečejo, mi ni dovolj. Ukvarjam se s preveč stvarmi. Mogoče se mi samo zdi, da me potem, ko stopim z odra ali dobim priznanje, pohvale in dobre želje, nihče več ne vidi, kot da me ni, me pustijo pri miru, kar mi je ob enem všeč, hkrati pa tudi ne.

Tako se počutim glede vseh svojih del, nastopov ali ocen, torej glede vsega, česar se lotim. Nikoli ni dovolj, da bi ljudem lahko ostala v spominu, da čez nekaj ur ne bom izginila, kot vse nepomembne informacije, ki jih dnevno doživijo. Nisem dovolj osupljiva, da bi jim moja dela kaj pomenila, da bi jaz kaj pomenila.

A še vedno se trudim: delam, nastopam, se učim, učim druge, ker ne želim izginiti, kot sem včasih.

Kdaj pa kdaj sem ponosna na svoja dela. Izražajo moje razmišljanje, počutje in izražajo mene. Moja dela so jaz. In če niso dobra, jaz nisem dobra. Zato vanje vložim vso svojo srečo, navdih, željo, jezo, hrepene in sporočilo, za katerega upam, da ga bodo drugi dojeli, da bo drugim spremenilo življenje, tako kot ga je meni.

Kadar ne strmim v prazno, se osredotočim le na to, kar počnem. Okrog mene ni ničesar, le mir in tišina me spremljata pri delu.

Ugotavljam, da morda ravno zato želim ves čas kaj početi. Dejanja me zamotijo pred samo seboj, pred mojimi »bednimi« mislimi, ki mi škodijo.

Sem edina, ki ve zanje. Mimoidoča oseba jih ne vidi niti ne sliši. Vidi samo mene in mojo zbranost, redko tudi strast. Ljudem je lahko reči: »Tebi to tako in tako gre!«, »Kako ti sploh uspe?« ali pa trditi, kako zelo bi želeli imeti podobne dosežke kot jaz. Vendar jih ne bi.

Sicer sem vesela, da sem le komu pomembno oz. posebno bitje. Iskreno rečeno, rada izstopam. Zakaj bi živela enako kot ostali, če ne želim enako živeti?

Dalje se trudim in uživam v svojih sposobnostih.

Nočem biti kdo drug. V to življenje sem že vložila preveč, da bi ga zamenjala. Včasih se moram samo pomiriti, da mi misli nehajo teči maraton in da se lahko sprostim.

Morala bi se spremeniti. No, ali sebe ali svoje mišljenje. Gotovo ni zelo dobro razmišljati tako, kot razmišljam, a samo sebe dovolj poznam in vem, da ne glede na to, koliko bo preveč, ne bo nikoli dovolj.

Naja Fras, 9. b

Mentorica: Karmen Ivančič

Odhodi

Ravno je minilo novo leto. Na ulicah ni bilo skoraj nikogar. Vse je bilo tiho, mirno in pustno. Hodila sva do avtobusne postaje v tišini in opazovala svetle luči mesta Maribor.

Prišla sva do postaje in se usedla na klopcu. Pogledal je na svoj telefon v skrbi, da je zamudil avtobus. »Še vedno moram počakati deset minut.« Pogledala sem ga, se mu nasmejala in mu rekla: »Jaz imam še pol ure, preden pride moj.« Nasmejaj se mi je nazaj in mi rekel, da se mora učiti, ko pride domov.

»Kaj pa?« sem ga vprašala. Rekel je, da geografijo, ker jo v ponedeljek, čez dva dni, popravlja. V igrivem namenu sem mu odvrnila: »Joj, da ne boš padel devetega razreda.« Izpod svojih las me je pogledal in rekel: »Ja, saj boš videla naslednje leto, kako bo težko.«

Nasmejala sem se mu in mu tolažilno rekla: »Ja, saj vem, da ne bo lahko.« V glavi sem si mislila, da nikoli ne bom imela takšnih problemov, kot on. V tišini sva še sedela naslednjih nekaj minut, dokler se ni pripeljal njegov avtobus. Naenkrat je vstal in rekel, da je prišel njegov avtobus. Tudi jaz sem vstala in objel me je. Na glavo mi je pritisnil poljub in poslovila sva se. Odšel je in preden je vstopil na avtobus, me je še enkrat pogledal ter se mi nasmejaj.

Ta odhod se mi je vtisnil v spomin bolj, kot katerikoli drug. Skril se je v kot mojih možganov, preveč težek, ampak nemočen, da bi bil pozabljen.

Med vožnjo domov nisem mogla nehati razmišljati o njegovem odhodu in kako je bil drugačen od vseh ostalih.

Čez dva dni sem spoznala, da se nisem motila. Tista dva dneva sta bila najtežja in najhujša v mojem življenju. Hitro sta se spremenila v dva tedna, dva meseca, eno leto. Takrat sem morala gledati odhajati osebo, ki sem jo imela najbolj rada, osebo, ki mi je svetila v temnih časih. Gledala sem, kako odide, se oddalji in opravi zadnji odhod. Kljub vsem poskusom, da bi ga prepričala drugače, je zmagala njegova želja po odhodu.

Tako sem se trudila, da so tudi ljudje okoli mene opazili razliko v meni. Na primer moja mama, ki ga je tudi spoznala. Ko sva skupaj večerjali, sem ji povedala, da se z njim ne bom več videvala. Ko me je vprašala, zakaj, nisem mogla premagati solz, ki so samo čakale, da pridrejo na površje.

Začela me je tolažiti in mi dala vedeti, da razume, kako se počutim. Ta dogodek je bil tako poln čustev, da o njem nikoli več nisva spregovorili, saj jaz in moja mama ne marava obujati grenkih spominov.

Včasih, ko zdaj pomislim na njega in na leto, ki sem si ga uničila zaradi bolečine ob njegovem odhodu, se samo nasmejim. Zdaj vem, da so nekateri odhodi ljudi, ki jih imamo radi, potrebni, da lahko sprejmemo prihode drugih ljudi, ki nas imajo bolj radi, kot tisti, ki so lahko tako hitro in brez pomisleka odšli. Zaradi njih se moramo premakniti iz preteklosti, da jih sprejmemo v svoja življenja. Saj če se nikoli ne premaknemo iz preteklosti in slabih stvari, ne moremo pokazati in uporabiti svojega polnega potenciala pri tem, da izkazujemo ljubezen drugim, ki so je bolj vredni.

Klara Hvalec, 9. b

Mentorica: Karmen Ivančič

Ocena pri fiziki

Bil je lep sončen dan. Spomnim se, da sem bil zaspan, saj sem cel večer razmišljal o fiziki. Nekaj dni pred tem smo pisali test in čeprav sem vse napisal, me je bilo strah, da bo polovica testa narobe. Zato sem cel pretresen vstal, se umil in nekaj pojedel. Nato pa sem se odpravil v šolo.

Med potjo sem samo razmišljal o oceni. Hotel sem končati teden z vsaj eno dobro oceno, saj sem dva dni prej geografijo pisal tri. Tiste ocene moja mama seveda ni bila vesela, zato sem jo hotel presenetiti z boljšo oceno pri fiziki.

Končno sem prišel v šolo. Sezul sem se in se odpravil po stopnicah do omarice ter nato v učilnico fizike. Fiziko smo imeli prvo uro, zato me je že zjutraj bilo zelo strah.

V razred sem prišel 15 minut prej, vendar je tam bil že sošolec, s katerim sem se lahko pogovarjal. Teh 15 minut je nato minilo zelo hitro in v razred je vstopil naš učitelj. Preden nam je dal ocene, je povedal, koliko je katerih ocen.

V našem razredu je bila samo ena petica, nekaj štiric in kar veliko trojk. Ko sem slišal, da je več trojk kot štiric in petic, nisem bil vesel, saj je to pomenilo, da lahko dobim trojko.

Učitelj je začel po vrsti od ena do pet deliti ocene. Ko je prišel do trojk, sem upal, da ne bo izrekel mojega imena. In ga ni. Vendar svojega imena nisem slišal niti pri štiricah in nenadoma je bil pred menoj test z oceno pet. Bil sem zelo vesel in presenečen, a tu se zgodba še ne konča.

Ker sem edini pisal pet in še nisem imel ocene pri ustnem spraševanju, me je učitelj poklical pred tablo. Tam mi je zastavil nekaj vprašanj in na vse sem mu pravilno odgovoril. Na koncu sem dobil dve petici, ki sta mi polepšali preostanek tedna.

Žan Drevenšek, 9. b

Mentorica: Karmen Ivančič

Naja Korošec, 1. a
Mentorica: Dunja Stošič

Obliž

Moje otroštvo se mi je vedno zdelo popolno. Imela sem ljubeče starše, prijatelje, tudi sosede. Najraje sem imela svojo sestro dvojčico. Tudi ona se je strinjala z mojim razmišljanjem o najinem otroštvu. Ko sva včasih gledali filme in videli nekaj, kar se nama je zdelo nenavadno, na primer ločitev staršev, sva si vedno rekli: »To se nama ne bo nikoli zgodilo, ker imava starše, ki se imajo radi.« Govorili sva prehitro.

V četrtem razredu so se najini starši ločili. Mislili sva si: »Bolje, da sta narazen, kot pa da se prepirata.«

Jaz sem bila vedno »ta tiha« sestra, saj nisem govorila o svojih čustvih ali o čustvih drugih. Moje srce je bilo po tem dogodku ranjeno. Rana je bila takšna, kot je še nisem doživela. Nisem je znala pozdraviti, zato sem nanjo dala obliž in jo »pozabila«.

Zamotila sem se s plavanjem in ta čustva potisnila v kot svojega srca. V tisti kot, kjer spomini in bolečine izpuhtijo. Na čase sem se še spomnila bolečine. Ne moje. Atijeve. Največja bolečina, ki sem jo kadarkoli čutila, je bila njegova. Videti ga shujšati za skoraj petnajst kilogramov zaradi žalosti.

Živel je na Ptuju, blizu toplic. Večkrat, ko sem bila pri njem in sem imela treninge, me je do tja pospremil, se z mano sprehodil, mi nosil torbo in me varoval pred avtomobili.

Po malo več kot dveh letih se je preselil v okolico Lenarta. H Kristini. Kristina je bila prijazna, skrbna in samostojna ženska. Ne samo ženska, tudi mama. Atija ni bilo več blizu za spremstvo in sprehode. Zdaj sem si torbo morala nositi sama in se sama varovati pred avtomobili.

Na rano na srcu sem že povsem pozabila, a ko sem se nanjo spet spomnila, je bila že tako velika, da je obliž ni mogel več prekriti. To ni bila več rana, kot na primer, ko sem padla s kolesom ter mi jo je očistila in povila mami. To rano je lahko pozdravil samo ati. Moj ati. Ko sem ga vsake toliko časa videla, mi je na srce ponovno dal obliž.

Ta rana je bila že tako boleča, da je nisem niti čutila več. Dnevi so šli hitreje, nisem bila zgovorna, nisem imela ne teka in ne motivacije. Nihče ni opazil, razen atija. Ati me je potolažil. Z njim sem se pogovarjala vsak dan in videla sem ga ob vsaki priložnosti, ki sem jo dobila. S tem mi je rano zmanjšal, ampak vseeno ni izginila, saj je sam do konca ne more pozdraviti.

Še vedno moram biti doma, v tisti rumeni hiši z lesenimi stopnicami, ki jo obdajajo travniki, živali in ljudje, ki zame skrbijo. Saj vem, da zveni lepo, ampak, kaj mi bo lepo, če tam ni njega.

Ati je vedno tu zame. Z obliži in lepo besedo. On je moj junak, on je moj obliž.

Eva Hvalec, 9. b

Mentorica: Karmen Ivančič

Opis osebe

Mojemu dediju je ime Stane Zavec. Je srednje velike postave. Ima sive lase in modre oči. Oblači se športno. Njegova najljubša barva je zelena. Najljubša hrana zanj je pica, pijača pa voda.

Dedi je po značaju miren, saj se redko razjezi in je dober po srcu. Dedi ni zamerljiv. Ima smisel za humor, zato je zelo zabaven.

Delal je v šoli, kjer je učil fiziko. Kasneje je delal tudi na Občini Ptuj. Pri svojem delu je uporabljal računalnik in knjige.

V prostem času se ukvarja z golfom.

Ta oseba mi je zanimiva, ker me veliko nauči, zato ga imam zelo rad.

Lan Meolic Ternar, 3. b

Mentorica: Breda Pisar

Ema Štumberger, 5. a
Mentorica: Marta Skrbinšek

Razredna himna

Mi 4. b smo, radi se učimo, kdaj pa kdaj pa tudi učiteljico jezimo.

Radi beremo, pišemo, s poštevanko množimo.

Skupaj smo ekipa zelo, zelo velika.

Radi se imamo in dobre učne navade poznamo.

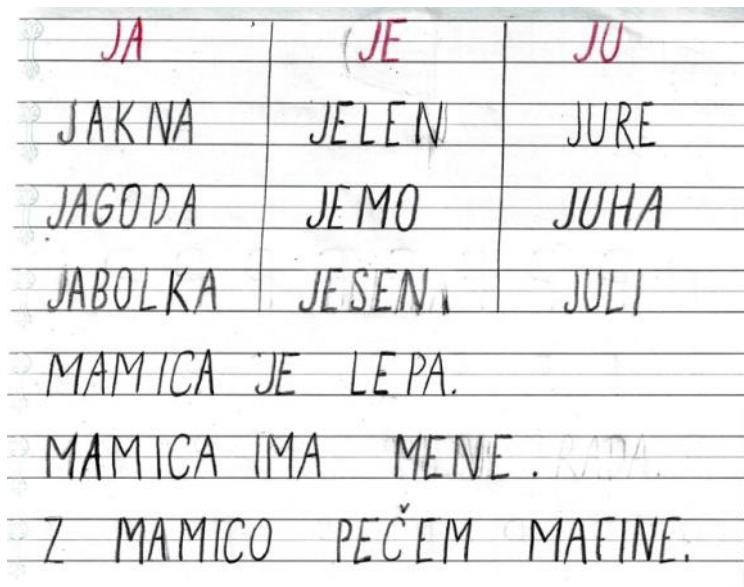
Veliko predmetov imamo, ko jih ni, pa se igramo.

Radi sodelujemo vsi in ne izločamo se mi!

Vita Maguš, Zala Huzjak, Adam Žumbar in

Luka Mesarič, 4. b

Mentorica: Renata Sužnik

Lara Matič, 1. b
Mentorici: Nataša Vauda, Ana Topolovec

Moj šolski dan – ponedeljek

Ponedeljek je prvi šolski dan po napornem vikendu. Čudovito bi bilo dolgo spati, vendar se moram ravno ta dan zgodaj zbuditi zaradi šolskih obveznosti. V ponedeljek se običajno zbudim ob 6. uri zjutraj. Pojem zajtrk, se umijem in sem do 7.30 ure že v šoli. Ponedeljkovo dopoldne sem še utrujen, ampak sem do šolskega kosila že v redu. Za ponedeljkovo popoldne nimam posebnih obveznosti, si pa uredim vse potrebno za naslednji šolski dan. Ta dan imam večerjo malo prej, saj zaradi utrujenosti zvečer hitro zaspim. Ponedeljek ni moj najljubši dan, ampak sem ga izbral, ker če je ta dan dober, je potem cel teden dober.

Tim Vaupotič, 3. a

Mentorica: Silva Forštnarič

Sumea Bunjaku, 8. b
Mentorica: Sonja Pišek

Mišek Jakob in prvi šolski dan

Nekega dne je živel mišek Jakob.

Bližal se je prvi šolski dan in mišek se je zelo veselil, a zaman. Vsi so se iz njega norčevali in ga zmerjali, kako je majhen.

Mišek je domov prišel rahlo objokan in se pogovoril s starši.

Naslednji dan je v šolo prišel nov sošolec zajček Maj. Z Jakobom je postal najboljši prijatelj, zelo dobro sta se razumela. Ker je bil Maj zelo velik in odločen, se nihče več ni upal spravljati na Jakoba. Razred je od takrat bolj miren.

In tako sta se Maj in Jakob vse dni skupaj igrala, bila sta nerazdružljiva.

V vsem slabem je tudi nekaj dobrega.

Vita Maguša, 4. b

Mentorica: Renata Sužnik

Opis osebe

Mojemu atiju je ime Gregor, piše se Drevenšek. Star je dvainštirideset let. Živi na Ptuj, Na Tratah 18. Je velik in vitke postave. Ima kratke, rjave lase in modrozeleno oči. Najraje je pico, pije sok in gleda formulo. Moj ati je dober po srcu in zabaven.

Ati vodi podjetje Felnar. Njegovo delo je, da svojim delavcem daje naloge. Pri svojem delu uporablja računalnik.

Njegova hobija sta košarka in tenis.

Moj ati mi je zanimiv ter prijazen do mene in drugih.

Taj Drevenšek, 3. b

Mentorica: Breda Pisar

»Prijatli«

»Prijatli« v šolo smo prišli,
učbenike, zvezke v torbo stlačili.

Že računamo, pišemo, rišemo
in se veselo družimo.

Nato na malici smo vsi,
kjer pojemo vse dobre stvari.

Če po malici prosto dobimo,
različne stvari doživimo.

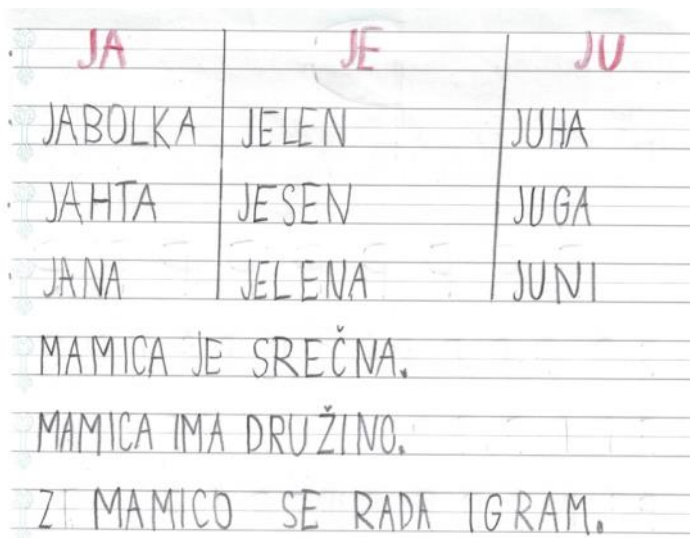
Že spet zvezke na mizo damo vsi,
vzamemo pisala in pišemo vsi.

Ko pouk konča se,
učbenike in zvezke v torbo stlačimo vse.

Na dvorišče se nam mudi,
kjer še bolj vedri smo vsi.

Adam Žumbar, 4. b

Mentorica: Renata Sužnik

Nika Lederer, 1. b

Mentorici: Nataša Vauda, Ana Topolovec

Iva Štrafela, 7. b

Mentorica: Sonja Pišek

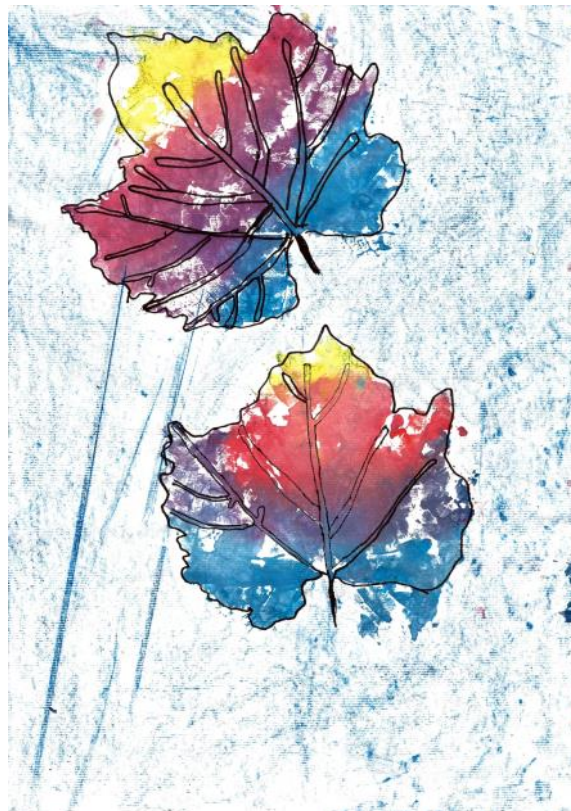
Čudežni svinčnik

Nekoč je živela Eva. Imela je toliko domače naloge, da se ji je ni več dalo delati. Zamislila si je, da bi ji prav prišel čudežni svinčnik, ki bi pisal sam. Ko bi mu rekla, naj piše, bi pisal. Ko bi mu rekla, naj se ustavi, bi nehal pisati.

Evi se je želja izpolnila. Ko je prišla iz šole in položila zvezek z domačo nalogo na mizo, je svinčnik začel reševati naloge. Eva mu je ukazala, naj konča in svinčnik se je ustavil. Tako je Eva hitro naredila vso domačo nalogo in se odšla igrat s prijatelji.

Nuša Ferčec, 2. b

Mentorica: Irena Prelog

Tinkara Zajšek, 5. a

Mentorica: Marta Skrbinšek

Izgubljeni otrok

Nekoč, predavnimi časi, sta živela kralj in kraljica.

Živela sta v gradu s petimi nadstropji in lepim razgledom na mesto.

Minilo je eno leto in kraljica je zanosila. Rodila je trojčke. Izvedelo je celo mesto. Nato je istega večera na vrata potrkala gospa, ki je bila prav lepo oblečena, ampak je bila čarovnica. Sprejeli so jo v grad in jo povabili na večerjo. Zraven je imela uspavalni napoj, ki ga je ponudila kralju in kraljici, da sta zaspala. Potem so vsi odšli pogledat, kaj se dogaja. V tem času je čarovnica vzela enega otroka. Ko sta se kralj in kraljica zbudila, sta ugotovila, da jima en otrok manjka. Celotno mesto ga je iskalo, a ga niso našli. Kralj in kraljica sta obupala.

Tako so minili trije meseci in otroka niso našli. Čarovnica ga je skrivala v hiši sredi gozda. Nekega dne je v mesto prišla čarobna vila, ki je slišala za žalostno zgodbo o ugrabljenem otroku. Odločila se je, da bo pomagala kralju in kraljici. S seboj je imela čarobno kroglo, v kateri je lahko videla, kaj se je zgodilo. S pomočjo krogle je ugotovila, kje je čarovnica skrivala otroka.

Šla je v gozd in potrkala na vrata hiše. Čarovnici je ponudila stojnico s čudežnimi ogledali, ki te pomladijo, ko pogledaš vanje. Čarovnica je takoj odšla po ogledalo in pustila odprta vrata. Medtem je čarobna vila vzela otroka in ga vrnila kralju in kraljici.

Kralj in kraljica sta se ji zahvalila ter priredila slavje, ki je trajalo tri dni in tri noči. Kraljeva družina je nato brezskrbno živela do konca svojih dni.

Neža Kafel, 4. a

Mentorica: Karmen Plavec

Srečanje v Big Bangu

Vijolična kapica si je hotela kupiti telefon v trgovini Big Bang. Med potjo je srečala palčka. Vprašal jo je, če gre na pico. Vijolična kapica je rekla, da lahko gre, samo prej si gre kupit telefon v Big Bang. Palček jo je vprašal, katerega.

Kapica mu je rekla, da bo kupila Iphone 15 Pro. Palček jo je vprašal, ali si ga lahko gre zraven nje kupit še on. Odgovorila mu je, da lahko.

Odšla sta na Ptuj v Big Bang. Ker je bil zaprt, sta šla v Big Bang Maribor. Na poti sta srečala Črnega palčka. Črni palček ju je vprašal, kam sta namenjena. »Po telefon v Big Bang greva.« »Lahko grem zraven?« je vprašal Črni palček. Odšli so naprej, čez najvišjo goro Slovenije, Triglav. Gora, ki ima tri glave, ne tri vrhove. Ker palčka nista znala plezati, ju je Vijolična kapica nesla. Črni palček je skoraj padel, a ga je Kapica rešila. Med potjo so našli votlino, v kateri so se odpočili. Pot je trajala en teden. Ko so prišli do Big Banga, je ta bil na žalost zaprt.

Ampak Vijolična kapica je bila vesela, saj je med potovanjem doživela veliko dogodivščin in spoznala dobre prijatelje. Palčka je povabila na pico.

Lan Kelc, 4. a

Mentorica: Karmen Plavec

Ne postavaj ob obali

Nekega poletnega dne, ko sem postavala na obali, me je na ladjo povabila družčina čudaških fantov. Čeprav sem rekla, da si tega ne želim, so me povlekli na krov.

Tri dni smo jedli samo ribe in jih tudi lovili. Vsak dan je sonce žgalo na polno in me opeklo. Ne spomnim se več, kako je bilo fantom ime, a v spominu mi je ostalo, da sem neke noči ostala budna in kovala načrt, kako oditi z ladje. Prebudil se je največji fant in me vprašal: »Kaj pa počneš?«

Ustrašila sem se in mu odgovorila z lažjo: »Morsko bolezen imam.«

Prišli smo že do Indije, ko mi je uspelo pobegniti. Ponoči, ko so vsi spali, sem skočila z ladje in odplavala do obale, ki je bila na srečo blizu. Odšla sem na policijo in se po angleško dogovorila za prevoz v Slovenijo. Na srečo sem imela dovolj denarja za povratek.

Še zdaj ne vem, zakaj so me zvezli na ladjo. Verjetno zato, ker niso znali kuhati in so me rabili.

Od takrat vsem svetujem: »Ne postavajte sami po obali, saj nikoli ne veste, kaj se bo zgodilo.«

Neža Meško, 6. a

Mentorica: Urška Hlupič Voda

Zvezda
 sijje kot
 luč in jaz
 Jo kličem na
 pomoč, ko gledam
 Jo vsako noč.
 Spremeni se mesečina,
 Oblije me vročina. Mnoge vas je
 gos - množina, pa saj to je sima, ko je
 zima ... vležem se na sneg in vas
 gledam, ko vsako jutro v
 parku posedam in gledam,
 koliko vas je še ostalo,
 preden v meni
 življenje je zaspalo. Na
 koncu pa zjutraj zagledam
 še budalo, ki
 se je nasmejalo.

Ptuj, 19.4.2024

Sejc Hvalic - Pohl
 G.a

Mentorica: Lidija Verlek